

NEDERLANDSTALIGE TUCHTRAAD VAN BEROEP VOOR ADVOCATEN

tweede kamer

Dossier: TB-0364-2025 (TAA/SA/0514/2025)

In de zaak van:

mr. X, advocaat

hierna genoemd “appellant”,

met als raadsman Mr. Y, advocaat

wijst de Nederlandstalige tuchtraad van beroep de volgende beslissing.

1. Ten laste gelegde feiten

Bij aangetekende brief van 14 mei 2025 werd appellant met toepassing van artikel 459 Gerechtelijk Wetboek opgeroepen om te verschijnen voor de tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen, na de beslissing van de Stafhouder van de Orde van advocaten van de balie van Advocaten provincie Antwerpen tot het doen van deze oproeping krachtens artikel 458 § 2 Ger. W. en na afloop van een tuchtonderzoek, wegens de volgende concrete feiten (zoals omschreven in de bestreden beslissing van 27 november 2025):

“De verwijzing geschiedt op grond van de hierna uiteengezette feiten, die de eer van de Orde van advocaten schaden door een inbreuk te plegen op de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen (art. 455 GerW en art. 1 Codex Deontologie voor Advocaten) en die strijdig zijn met de kernwaarden van het beroep van advocaat, alsook de artikelen 97, 103 en 120 Codex Deontologie voor Advocaten.

Met name door:

Inbreuken op de regels van de confraterniteit minstens in de periode van (...) 2023 tot en met (...) 2024 ten nadele van mr. A en mr. B door onnodige druk op zijn confraters te zetten, hen aan te schrijven op een wijze die niet gepast is tussen confraters en niet te antwoorden op de door hun verstuurde berichten (inbreuken art. 97 en 103 Codex Deontologie voor Advocaten);

Inbreuk op de regels van de opvolging en confraterniteit minstens in de periode van (...) 2023 tot en met (...) 2024 ten nadele van mr. A en mr. B door zijn cliënt niet aan te zetten tot betaling van de factuur van zijn confraters zonder gegronde reden en zijn confraters in het ongewisse te laten (inbreuken art. 103 en 120 Codex Deontologie voor Advocaten)".

Deze ten laste gelegde feiten werden in de bestreden beslissing vernoemd als inbreuken op de deontologie van de advocaten, te weten, inbreuken op de eer van de Orde van advocaten en op de beginselen van de waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen, en in het algemeen op hetgeen bepaald in artikel 455 Ger.W. en artikel 1 Codex Deontologie voor advocaten, verder "codex deontologie" genoemd, alsmede op de na te leven kernwaarden van het beroep van advocaat, alsook in het bijzonder op:

- voor de niet naleving van de confraterniteit zoals voornoemd in de ten laste gelegde feiten: art. 97 en 103 codex deontologie;
- voor de inbreuk op de regels van de opvolging en confraterniteit zoals voornoemd in de ten laste gelegde feiten: art. 103 en 120 codex deontologie.

2. Bestreden beslissing en hoger beroep

De tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het hof van beroep te Antwerpen heeft op 27 november 2025, het verzet tegen de beslissing bij verstek van dezelfde tuchtraad van 28 augustus 2025 ongegrond verklaard.

Dit is de bestreden beslissing.

Dezelfde tuchtraad had op 28 augustus 2025, bij verstek, die tuchtvervolging voor de hoger genoemde feiten toelaatbaar verklaard, de tuchtfeiten bewezen verklaard en appellant hiervoor een schorsing opgelegd van 3 maanden.

Tegen de beslissing van 27 november 2025 heeft appellant bij aangetekende brief toegekomen ter zetel van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten (verder “TB”) op 17 december 2025 op gemotiveerde wijze hoger beroep aangetekend.

De stafhouder van de Orde van advocaten van de balie van Antwerpen heeft bij aangetekende brief toegekomen ter zetel van de TB op 6 januari 2026 op grond van artikel 463 Gerechtelijk Wetboek tegenberoep ingesteld.

3. Procedurevoorgaanden en beoordeling

Appellant werd tijdig en regelmatig opgeroepen om te verschijnen voor de zitting van de TB op 25 februari 2026, waar de zaak qua behandeling werd aangevat, in voortzetting gesteld werd naar de zitting van 18 maart 2026 en verder werd behandeld, waarna de zaak in beraad werd genomen.

Het hoger beroep en het tegenberoep zijn regelmatig naar de vorm en tijdig ingesteld en bijgevolg ontvankelijk.

De feitelijke omstandigheden die aan de oorsprong liggen van de voorliggende procedure, zoals vervat in de tenlastelegging in de bestreden beslissing en de nu ten laste van appellant gelegde feiten blijken uit de bestreden beslissing van 27 november 2025 en het tuchtdossier.

Appellant roept de volgende middelen in tot staving van zijn hoger beroep:

- de tuchtvervolging is niet ontvankelijk vermits zij is ingesteld na een klacht bij de stafhouder door mr. A van (...) 2024, gevoegd bij een mail, die niet ondertekend is;
- er blijkt inmiddels dan een wel getekende versie van de klacht in het tuchtdossier te steken, doch kennelijk is de tuchtvervolging dan verder gevoerd op grond van een geantidateerde klacht, die de datum van (...) 2024 draagt, maar niet op die dag kan zijn ondertekend;
- er is geen tuchtonderzoek ambtshalve aangevat door de stafhouder;
- het betreft een vals document;
- de klacht is niet gedateerd op de datum waarop ze daadwerkelijk ondertekend is;
- het tuchtonderzoek is dus gevoerd op grond van en na een klacht, en niet ambtshalve;
- het tuchtonderzoek is dan onregelmatig aangevat en de onderzoeksresultaten kunnen niet leiden tot de tuchtrechtelijke veroordeling van appellant;
- appellant had familiale en gezondheidsproblemen en kon niet goed overweg met digitale stukken en zijn wijze van communicatie over de overdracht van het dossier kan niet gekwalificeerd worden als ongepaste druk tussen confraters; dit onderdeel van de feiten is niet bewezen;

- het feit dat na een weigering tot betaling door zijn cliënt, appellant die weigering meedeelde aan zijn confraters, kan niet gekwalificeerd worden als niet naleving van de regels van de opvolging en de confraterniteit en als een niet aanzetten tot betaling van de factuur van de confraters; dat onderdeel van de feiten is niet bewezen;
- de opgelegde sanctionering is in ieder geval disproportioneel; hij verzoekt om een sanctionering met uitstel van tenuitvoerlegging, dan wel om een sanctionering door een waarschuwing;
- onterecht vordert de stafhouder de toepassing van artikel 1121/5, 3 Ger.W.

Onterecht voert appellant de onontvankelijkheid van de ingestelde tuchtvervolging aan.

Het blijkt niet dat de klacht in bijlage bij de e-mail van 11 oktober 2024 door Mr. A overgemaakt aan de stafhouder, ondertekend was op die datum.

Evenwel moet worden vastgesteld dat door de mededeling aan appellant van 5 februari 2025 (stuk 2.4. tuchtdossier) wel degelijk op ontvankelijke wijze een tuchtonderzoek tegen appellant op gang is gebracht.

Immers blijkt dat de tuchtklacht op ondertekende wijze gevoegd werd bij een e-mailbericht van (...) 2025 (stuk 2.2. tuchtdossier) van (uur), uitgaande van Mr. B gericht aan de stafhouder (stuk 2.3. tuchtdossier).

Daarenboven blijkt dat de klacht van (...) 2024 wel degelijk de handtekening van de klager draagt. Zelfs indien die ondertekening is geschied net voor of op (...) 2025 en met vermelding van de datum waarop het klachtbericht is opgesteld (te weten (...) 2024), is na onderzoek van de objectieve onderzoeksresultaten van het tuchtonderzoek niet klaarblijkelijk duidelijk geworden dat die ondertekening is geschied met enig bedrieglijk opzet of met het oogmerk om appellant in het bijzonder of enige andere persoon te schaden.

De brief van de stafhouder bedoeld in artikel 458 § 1 Ger.W. gericht aan appellant waarmee de tuchtvervolging op gang is gebracht (stuk 2.4. tuchtdossier), dateert eveneens van (...) 2024.

Als klacht zoals bedoeld in artikel 458 § 1 Ger.W. kon zij derhalve op die datum van (...) 2024 leiden tot een ontvankelijk ingestelde tuchtvervolging. Het blijkt niet dat de verwittiging over de niet ondertekening op (...) 2024 (maar dus wel op (...) 2024, in voorkomend geval zelfs met antidatering), door Mr. X op (...) 2025 zou hebben geleid tot nog enige verdere ondertekening (dus pas gedaan vanaf (...) 2025, wat dus niet blijkt).

Dat de klacht “vals” is in strafrechtelijke zin, is verder niet aannemelijk gemaakt. Stuk 2.2. dd. (...) 2025 (voormeld mailbericht) maakt op zich melding van een klacht in bijlage, die verder in het tuchtdossier als stuk 2.3. opgenomen is, en die daarin (wat de kopie betreft) een handtekening draagt, boven de melding “A”. Het mailbericht van (...) 2025 van (uur), uitgaande van Mr. B, maakt melding van “bijlagen”, waaronder die zijnde “(...) 2024-Tuchtklacht tegen Mr. X.pdf”. Het blijkt ten genoegen van recht dat dit het stuk 2.3. van het tuchtdossier is, zodat geredelijk kan worden aangenomen dat de tuchtklacht zelf in ieder geval op (...) 2025 voorzien was van een handtekening van de klager zelf.

Dat de tuchtvervolging op onontvankelijke wijze is ingesteld, is niet bewezen. Zij is ontvankelijk.

Na onderzoek van het geheel der voorliggende gegevens en stukken, het onderzoek van de elementen aangebracht door appellant inzake de tuchtvervolging gekend onder het nummer TB-0363-2025 in zijn conclusies neergelegd in deze huidige zaak, en onderzoek van de voorliggende objectieve gegevens van dit tuchtdossier, heeft de TB het niet noodzakelijk geacht deze huidige tuchtvervolging samen te voegen met enige andere (of die precies bedoeld met voormeld nummer) teneinde er uitspraak over te doen in slechts één beslissing. Immers is geen wettelijke regel voorhanden die toelaat zulks te doen op grond van enige bepaling betreffende het mogelijk stellen van tuchtfeiten met enig gelijkaardig of gelijk opzet, noch is na voormeld onderzoek gebleken dat het noodzakelijk was om zulks te doen om tegenstrijdige beslissingen te vermijden of omdat het beter was in het kader van een goede tuchtrechtsbedeling om de zaken samen te behandelen. Dat laatste blijkt appellant ook niet te hebben aangetoond. Er blijkt ook geen concrete samenhang van mogelijke feiten of andere redenen om over te gaan tot de gevraagde samenvoeging van de behandeling van andere tuchtvervolgingen tegen appellant.

Om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing, die de beslissing van 28 augustus 2025 bevestigt en ernaar dus verwijst, integraal bijgetreden en hier hernomen, zijn de aan appellant ten laste gelegde tuchtfeiten inzake ook in hoger beroep bewezen gebleven.

Aan die redenen voegt de TB de volgende toe.

De inhoud van het bericht uitgaande van appellant, in het bijzonder dat van (...) 2025 aan zijn confraters, overstijgt qua toon die van de zakelijke toon te eerbiedigen door advocaten tegenover confraters en is niet passend, en houdt wel degelijk het beoefenen van een ongepast taalgebruik in, nu de opvolging dateerde van nauwelijks drie dagen eerder en reeds een melding volgt over mededelingen aan de stafhouder.

De berichtgeving per e-mail over de niet betaalde factuur en de vermeende reden om niet te moeten aandringen op betaling van confraters bij de cliënt is eveneens van een toon die die van de zakelijke toon te eerbiedigen door advocaten ten aanzien van confraters overstijgt en is niet passend. Het blijkt eveneens ten genoeg van recht op grond van de objectieve onderzoeksresultaten van het tuchtonderzoek dat berichten van confraters niet zijn beantwoord.

Deze handelswijze gaat veel verder dan het louter handelen in het belang van de cliënt, is niet te beperken tot “hard aandringen”, en houdt geen “auditen” van de boekhouding van de opgevolgde advocaat-confrater in. Appellant geeft overigens zelf toe dat hij meer gepast, zijnde vriendelijker en meer confraterneel had kunnen communiceren en zelfs indien om enige reden op grond van de wil van de cliënt zelf geen betaling zou volgen, is het gegeven dat verder geen informatie werd verstrekt aan zijn confraters eveneens terecht als tuchtrechtelijk laakbaar aangemerkt in de verweten tuchtfeiten.

Deze handelswijze is terecht gekwalificeerd als een gedrag strijdig met de confraterniteit, de kernwaarden van het beroep van advocaat en de wets- en reglementaire bepalingen vernoemd in de tenlastelegging.

Dat appellant kampte met familiale problemen en gezondheidsproblemen is geen vrijgeleide voor het stellen van deze bewezen tuchtfeiten en ontnemt het tuchtrechtelijk laakbaar karakter er niet van.

De door de bestreden beslissing opgelegde sanctionering van een schorsing is een gepast antwoord op de hier nog bewezen verklaarde tuchtfeiten, zij het dat de duur ervan (in de bestreden beslissing bepaald op 3 maanden), zelfs met inachtneming van de tuchtrechtelijke antecedenten van appellant, beperkt moet worden tot een duur van acht dagen.

De bewezen verklaarde tuchtfeiten vormen immers telkens een ernstige inbreuk op de beginselen van kiesheid, waardigheid en rechtschapenheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen, de na te leven vereiste van waardigheid zoals erin bedoeld en op de wets- en codexbepalingen zoals respectievelijk genoemd in de bestreden beslissing en zij zijn in strijd met een behoorlijke en deskundige beroepsuitoefening zoals bedoeld in artikel 455 Gerechtelijk Wetboek en artikel 1 Codex Deontologie en de overige geciteerde wets- en reglementaire bepalingen.

Door zijn handelswijze heeft appellant immers ook het vertrouwen geschonden van confraters die recht hebben op bejegening door een confrater die zich behoorlijk kwijt van zijn taak, die zelf ook blijkt geeft van de noodzaak van zakelijkheid, en zo nodig een mate van afstand ten

opzichte van de eigen emoties in zijn uitingen en, voor zoveel als nodig, van de eigen cliënt, en die zijn positie van waardigheid voor een advocaat ten allen tijde niet uit het oog verliest en die confraterneel handelt en blijft handelen.

Een sanctionering door een schorsing voor acht dagen is evenredig met de aard, de ernst en de zwaarwichtigheid van de bewezen tuchtfeiten en met de ernst ervan, doch ook met de gedragingen en de persoonlijkheid van appellant die aantonen dat hij onvoldoende eerbied had voor een waardige beroepsuitoefening van het beroep van advocaat en de confraterniteit. De door de bestreden beslissing opgelegde sanctionering van de schorsing moet derhalve qua duur tot acht dagen beperkt worden.

Door een nog mildere sanctionering of door een waarschuwing zou geen proportionele sanctionering met de nog bewezen feiten bestaan en zou het gewild preventief effect van verdere toekomstige afwezigheid van tuchtrechtelijke inbreuken niet bereikt worden, wat ook geldt voor enig uitstel van tenuitvoerlegging en dit gezien de tuchtrechtelijke antecedenten van appellant.

De bestreden beslissing moet derhalve worden gewijzigd.

Er wordt nog toegevoegd dat geen reden bestaat, in voorkomend geval, voor een beslissing tot enige afwijking inzake de eventuele schorsende kracht bepaald in artikel 1121/5, 3 Ger.W..

De rechtspleging is verlopen in de taal voorgeschreven door de artikelen 457bis en 466 Gerechtelijk Wetboek.

4. Beslissing

De Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten,

beslissend op tegenspraak,

verklaart het hoger beroep en het tegenberoep ontvankelijk,

bevestigt de bestreden beslissing in zoverre zij de tuchtvervolging ontvankelijk verklaarde en de tuchtfeiten bewezen verklaarde en wijzigt haar voor het overige,

legt aan appellant voor de bewezen feiten een sanctionering op van een schorsing van 8 dagen,

aldus gewezen door de tweede kamer van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten, samengesteld uit Caroline Vanderkerken, voorzitter, Philippe De Jaegere, Lutgart Gillis, Frank Cambien en Dirk Peeters, assessoren,

Uitgesproken in openbare zitting van 6 mei 2026, in aanwezigheid van Pim Vanwalleghem, advocaat-generaal, en Ludwig Evens, secretaris.

Philippe De Jaegere

Frank Cambien

Lutgart Gillis

Dirk Peeters

Ludwig Evens

Caroline Vanderkerken